

Ngày Xưa Người Xa

Ngày xưa tôi đọc báo, cảm thơ Đỗ Tấn (Xuân):

*Dẫu người vẫn không về
mà sao tôi cứ đợi
trong lời Kinh Xưng Tội
trong tiếng buồn đưa ma...*

Ngày xưa đó, đã xa. Báo Bách Khoa đã chết. Những đoàn tàu mất biệt. Đỗ Tấn (Xuân) chừ, mô?

Tôi ngó lên ngọn cờ. Đọc lời Kinh Xưng Tội. Bao nhiêu người chết đuối trên đường biển trùng dương? Bao nhiêu xác Trường Sơn phơi nắng, mưa, mực, rã?

Bao nhiêu, không tất cả.
Bao nhiêu là bao nhiêu?

*

Chiều chiều lại nhớ chiều chiều, nhớ người quân tử khăn điều vắt vai. Khăn điều gió bay...Nước mắt tôi có chảy dài cũng được...Nào ai cho gáo nước / rửa mặt mình khỏi sương...Nào ai cho Quê Hương...vài câu ca dao nhỉ?

Đã qua một Thế Kỷ. Vẫn trên dòng thời gian...
Tiếng còi tàu hú vang...ôi rừng xưa núi cũ...ôi mái hiên chắn gió...ôi những người đứng run...đợi người về, sắp gần...đợi người về, vĩnh biệt!

Đỗ Tấn ơi, tôi biết vì sao tôi nhắc anh...

*Dẫu người vẫn không về
mà sao tôi cứ đợi
trong lời Kinh Xưng Tội
trong tiếng buồn đưa ma...*

Trần Văn Lê